

Glupi mobitel, makar nije stvar u njemu

Kratka priča

MARKO GREGUR

Jučer mi se opet prijetila razvodom. Dan nakon Božića, zamisli. I mislim da je ovaj put bila prilično ozbiljna. Sva onakva uplakana s rukom na licu vrištala je da ona to više ne može podnositi. Još k tome pred malim, koji je držao taj svoj mobitel u ruci, zbog kojeg je i pokupila šamar. Lijepo sam joj rekao da mobiteli nisu za djecu. I da je dovoljno da mu za Božić kupi čokoladu i čarape. Čarapa nikad dosta. Pa što sam ja dobivao za Božić? Ništa.

Vrištala je da joj je svega dosta, a kad sam je pitao čega to svega, što je to sve, samo je ponavljala: svega, svega! Pa daj mi reci što je to sve, pitao sam je ljutito, ali ona je ostajala pri svom: svega. Pa daj mi reci jednu stvar? Svega. Čega svega? Znaš ti dobro čega. Ma idi k vragu. I ti, i Božić, i mobiteli. I ona tvoja Sanja koja ti puni glavu glupostima. Dobro kažu na televiziji, da će nas materijalno upropastiti. Vikao sam, pukao mi je film, a ona je sjedila za stolom i plakala. Onda se uključio i mali koji je stao u njezinu obranu i rekao da nije ona kriva, već on, jer da je on pisao Isuseku da mu donese mobitel! Ma daj zamisli ti to! Jedva sam se suzdržao da mu ne kažem da sam ja taj Isusek koji sve to plaća.

Jedva sam čekao radni dan. Da se maknem. Da imam svoj mir.

„Što ćeš popiti?“ pita me Janko oslonjen na zid tek što sam stigao do šanka da se prije posla malo opustim.

Često počasti, nema što. Pravi frend. Al' boli njega briga, ima i s čim. Vojna penzija. Takvi uništavaju našu državu. A ne ja, ne mogu ni poštenu rundu okrenuti. Još mi je ona prokleta FINA uvalila ovrhu. Tako bi i ja mogao voditi državu. Oderi narod, samo ga oderi. Kao da nije dosta što sam razbio auto. Stari glupan mi oduzeo prednost, ali ne, to nije važno, važno je da sam ja bio pijan. A uopće nisam ni bio pijan. Jesam ja oduzeo prednost ili on? Pa tko je onda pijan?

„Daj mi Pana“, velim malo.

„Ne bi nekaj kratko?“ interesira se Janko.

„Ma kakvi, moram na posel.“

Boli njega briga. Sjedi i pije i tak' stalno. A ja još sto godina imam do penzije. Lopovi lopovski. Sve su pokrali, a meni šef sere za deset litara nafte. Kao da je u tome problem. Nabijem ga, majmuna. Kao, odlučili su riješiti stvari. Na naš račun, naravno. Pa oni najviše krađu, glavonje. Kako da ja preživim? Kako?

„Znamo mi da je po kamionu nestajalo 200 litara nafte“, otvorio mi se jednom direktor.

Čestitam, majmune, mislio sam. Pojma ti nemaš! Ti likovi žive u nekim svojim filmovima i pojma nemaju što je to realan život. Dvadeset godina je direktor i nije mu bilo jasno da se nafta mažnjava? Ja bih se ubio da sam takav glupan.

„Jesi za još jedno?“ ponudi se Janko.

Jedno još stignem na brzinu. Stvarno me

raživcirala.

„Ti ločeš u krčmi, a mali ne može imati mobilitel“, rekla mi je kad sam poludio zbog mobilitel.

To su te srcedrapateljne fore. Pa što će mu mobilitel?, pitao sam je. Znete što mi je odgovorila? Svi ga u razredu imaju! Pa što mene briga što ga svi u razredu imaju. Mene zanima što će im? Što će klincima u drugom razredu mobiliteli?

„I ne radi se o lovi“, rekao sam joj. „Radi se o zračenju.“

„Tebi je alkohol ozračio mozak“, odbrusila mi je.

Jedva dočeka da mi spomene alkohol. Ljubomorna je jer imam život i društvo i jer za razliku od nje ne visim stalno doma. To sam joj i rekao.

„Lijepi prijatelji“, rekla je na to cinično i nasmijala se kroz nos. „Stvarno pravi prijatelji.“

„Naravno“, rekao sam.

„Pa kako se taj tvoj Janko preziva?“

K'o za inat nisam se mogao sjetiti.

„Znam, ali se ne mogu sjetiti“, rekao sam joj.

„Pijanci“, nikako nije htjela prestati s cinizmom.

Opalio sam joj šamar. Baš sam bio ljut što se nisam mogao sjetiti Jankovog prezimena. A bilo mi je na vrhu jezika. Onda je počela srati s razvodom. Pa sam otišao do staračkog na pivu. Janka nije bilo što me dodatno nasekiralo jer mrzim kad mi je nešto na vrhu jezika, a nikako to ne mogu ispljunuti. Onda stalno mislim na to i nemam mira. Ona je sigurno nazvala Sanju nakon što sam otišao. Ona i njezina Sanjica! Ona je ovo, ona je ono. Pa zašto se nije udala za nju? Sanjica i njezin suprug stalno putuju, veli mi. Pa nek' putuju, dabogda se jednom više ni ne vratili. Ta Sanja, e, ona uopće ni ne putuje da bi nešto vidjela, nego zato da bi mogla pričati da je nešto vi-

djela. Kad se vrate s putovanja ova moja me natjera da odemo do njih i onda čitavu večer moram buljiti u njihove namještene fotografije i govoriti: krasno!, dok ona sere o kojekakvim muzejima. A najgore je što bi onda i ova moja htjela u muzeje. Mogli bi u Pariz! Ma s kojim novcima? Pa ako mogu Sanja i Mirko... Mogao bih ja njoj svašta reći o toj njezinoj Sanji. I o Mirku. Mogao bih, ali neću. Svašta ja znam. I samo nek' me taj direktorčić nastavi gledati svisoka, neće se dobro provesti.

Čekao sam da Janko ode na vece pa sam si naručio još jedno pivo. Takav sam čovjek, stvarno, nezgodno mi je samo sebi naručiti piće. Sjedio sam i počeo razmišljati. Od alkohola postanem sentimentaln. Ne znam kako smo se toliko udaljili jedno od drugog. Kao da smo stranci. Prestali smo se truditi jedno oko drugog. Ona se totalno zapustila. Stalno hoda po stanu u staroj trenirci. Valjda da sakrije sve one kilograme viška. Žao mi je što se udebljala, a kad sam joj to neki dan spomenuo briznula je u plač. Ne možeš joj ništa reći. A samo joj želim dobro. Žao mi je što sam je pljusnuo. Makar je i to izdramatizirala. Jedva da sam je dotaknuo. Ma, život je sranje. Život je to učinio od nas. Nisam dovoljno nepošten za ovaj svijet. Nisam lopov. Da su svi kao ja svijet bi bio puno bolje mjesto. Da sam ja premijer, svima bih im pokazao. Razjurio bih tu bandu lopovsku. Valjda Janko neće skužiti da sam naručio pivo? Najbolje da otpijem još nekoliko gutljaja prije nego se vrati. Ne bih htio da o meni stekne krivi dojam.

Hvala Bogu, ništa nije primijetio. Sjeo je na svoje mjesto i listao novine. Totalna olupina od čovjeka. Tu smo negdje po godinama, ali on izgleda mnogo starije. Nedostaje mu valjda polovica zubi, a oni preostali sasvim su truli. Još se kako tako drže samo zahvalju-

jući votki. Mislim da ih ničim drugim ne dezinficira i održava.

U pola dva baš sam se spremao ustati kad je ušao Toni. Gotov radni dan. Tako je to na željeznici. Što bi se čovjek maltretirao osam sati? Sjeo je između Janka i mene, ipak bliže njemu, i pitao ga što će popiti. Mene je ignorirao. Ljuti se jer sam mu jednom rekao što ga ide. Ionako ne bih prihvatio. Rundu. Ne samo zato jer s takvima kao što je on ne želim imati zajedničkog gutljaja, već i zato jer moram na posao. Ja radim od dva. Od dva do deset. Nije benzinska željeznica, da dođeš i odeš kad poželiš, bez voznog reda. Bici-klom sam se vozio prema poslu i stalno sam mislio na nju. Možda ovaj put stvarno misli ozbiljno? Moglo bi biti. Ta me misao pogodila. Uvijek sam takav kad popijem, čak i nakon par piva - emotivan.

Nakon posla sam nakratko svratio do staračkog. Da skupim misli za ono što me očekuje kod kuće. Mislio sam da nema nikoga, a onda sam u kutu spazio Janka.

„Eee, Janko“, pozdravio sam ga, a on gotovo da nije odzdravio.

Jedva je pustio jedno kratko e, umjesto dugog, otegnutog, koje je bilo njegov uobičajeni pozdrav, bez da me je uopće pogledao.

Sjedili smo i pili svatko svoje piće. Već sam pomislio da je ipak shvatio da sam jutros naručio piće dok je bio na veceu pa da se zato duri, a onda mi se obratio.

„Ti si budala što dangubiš ovdje“, promrmljao je i shvatio sam to kao provokaciju.

„A što to tebe briga?“

„Čekaj da dovršim“, rekao je. „Jesam pijan, to štima, ja sam običan cuger, ali ja nemam ništa, a ti imaš sve. Moja je stvarno trpjela sranja. A onda sam jednog dana pretjerao.“

„Zašto mi to govoriš?“ pitao sam ga, ali me ignorirao. Mislim da je imao potrebu ispo-

vjediti se i da mi je sve pričao zbog sebe, a ne zbog mene.

„Zgrabio sam je objema rukama, podigao u zrak i krenuo s njom prema balkonu. Rekao sam joj da ću je baciti. Nisam siguran jesam li to mislio neozbiljno, tad sam bio u gadnoj fazi, zbilja gadnoj, ali ona me uspjela ugristi za vrat i pobjeći.“

Koji luđak. Koji je Janko totalni luđak. Pojma nisam imao. Recimo.

„Srećom sam jedva bio u stanju hodati, inače mi ne bi pobjegla. Gadno je bilo, mogu ti reći.“

„Žao mi je Janko“, rekao sam mu.

Došlo mi je da mu platim piće, ali već je bio u totalnom neredu. Svi smo mi u totalnom neredu. Želimo ono što imaju drugi i ono što smo izgubili. Janko je još namatao kako mu je teško, ali ga nisam slušao. Mislio sam na svoje kod kuće. Mali mi uopće nije poslao poruku. Kao što klinici imaju potrebu kad dobiju mobitel. Tipa, ono - dragi tata, ovo je moj broj. Sam sam za to bio kriv. Ustao sam i krenuo van.

„Mogu popiti tvoju pivu do kraja?“ pitao me Janko i dao sam mu je. Bila je gotovo puna, a šteta baciti.

Zaobišao sam starački s lijeve strane, prešao preko ceste i zaustavio se kod kioska.

„Dajte mi molim vas jedan bon za mobitel“, rekao sam i pružio prodavačici pedeset kuna. Nisam bio siguran za mrežu, ali svejedno. Lako će ga zamijeniti.

„Ovo će vam zvučati glupo, ali imate li slučajno kakvo cvijeće?“ pitao sam je kad mi je dala bon.

Nisu imali. Nisam ni mislio. Pa sam uzeo čokoladu i krenuo kući.

15. 1. 2013.